

2018 utolsó úrnapiján

Alapige: Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a páska ünnepére. [2Móz 23,14-17] Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. Miután pedig eltelt az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. Mivel azt hitték, hogy az útítársak között van, elmentek egy napi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. Amikor szülei meglátták, megdöbbentek, anyja pedig így szólt hozzá: Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én kétségbeesetten kerestünk téged. Ő pedig így válaszolt: Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem? [*] Ők azonban a nekik adott választ nem értették. Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben. [1Sám 2,26] Lukács 2: 41-52.

József és Mária a zsidó hagyománynak megfelelően az ünnep szokása szerint ment Jeruzsálembe a templomba. Jézus akkor tizenkét éves volt, vagyis ha következetesen egyetlen egy alkalmat se hagytak ki, akkor a Jézus szemszögéből ez lehetett a 12-13-ik alkalom. Általánosságban megnézve az Úr templomlátogatásait, valahányszor jelen volt a templomban, mindig történt valami. Körülmétélése alkalmából emberek teltek meg Szentlélekkel és prófétáltak. Tizenkétévesen papok, írástudók és tanítók ültek le lábához, hogy tanuljanak tőle. Ott hirdette a szegényeknek az evangéliumot, világtalanoknak adott látást, siketeknek hallást, csonkabonkáknak adta vissza az éppé tett testüket, sokféle gyógyíthatatlan betegséget gyógyított, ördögöket űzött, sőt kufárokat vert ki az imádság házából és végül, még a lelke kilehetése sem hagyta érintetlenül a templomot, mert földrengésben megremegtek a falai, kimozdultak az oszlopai és a szentek szentjét eltakaró egyetlen darabban szót kárpit a tetejétől az aljáig kettéhasadt és utat nyitott a szentjébe.

Manapság még a magukat keresztyéneknek nevezők közül is sokan kigúnyolják a rendszeres templomlátogató hívőket. Sőt, van, amikor az istentiszteletről való elmaradás készítése egyenesen belülről fakad. Egy belső hang szólal meg és ezer érveléssel alátámasztva beszél le arról, hogy az ige, - és szeretet közösséget folyamatosan gyakoroljam. Miért olyan fontos ennek a belső hangnak, hogy a templomundor érzését keltse és leszoktasson a templomi közösségről? Azért, mert úrnapiján az igével való közösségben akkor is történik valami Isten által eltervezett dolog, ha látszólag minden változatlan marad. Valahányszor győz az a bennünk károgó hang és nem megyünk el találkozni Jézus Krisztussal, olyanok leszünk, mint az útonállók által kirabolt és megvert zarándok. Másnap alig tudunk feltápászkodni és felvenni a munkát, a heti robotot.

Lehet mocskolni a templomba járás szokását, de az, bárhogyan nézzük is a saját mérgezésünk lesz, csendes önpusztítás. Lehet, hogy száz alkalom csak hiábavaló szokásnak tűnik, de a 101. alkalommal Jézus személyesen hozzád megy, megszólít és megérint. Belép egyszer a szokás ajtaján és minden más alkalomnak értelmet ad. Ahhoz hasonló ez, mintha az Úr vásáranpról vásáranpra a lelked mélyére, mint egy sötét pincébe ajándékokat és kincseket cipelt volna le, de villanyt egyszer sem kapcsolt. De eljön egy úrnapija, amikor úgy lép a lelked közepébe, hogy világosságot gyújt, és akkor meglátod az ott sorba elrendezett ajándékokat és kincseket.

A Jeruzsálemi templom fárasztó és látványos tevékenység, azaz ünnep. Ezernyi dolog terelheti el a figyelmedet a lényegről. Szinte az egész csak mozgás és zsibongás, alig van benne csend elmélyült ima és mennyei való összekapcsolódás. Egy jó szokás, ami adrenalin és dopamint termel, rendkívül fontos boldogsághormonokat, amelyektől felpörgetve és felemelve érzi magát az ember. A baj ezzel az, hogy az ember hozzászokik, és egyre többet követel, majd mindent elkövet, hogy boldogsághormonszintjét felpörgetve tartsa és ekkor már csak magára figyel, a társára, a rá bízott gyermekére, ők kiesnek a figyelme és gondoskodása látóköréből. Csoda, ha ilyenkor elveszítjük a barátunkat, a testvérünket, a társunkat, a gyermekünket?

Akkor és ott valahogy így vész el maga Jézus is, hogy mindenki a saját ünnepével volt elfoglalva. Az ünnep életöröme egy napig még pótolta Jézust. De eltelt az ünnepnapok és azok utóhatásai is és csak akkor, az utána következő nap tűnt fel, hogy nincs meg Jézus. Akkor az is kiderült, hogy a pótlék nem Jézus, hogy az élmény nem Jézus, mert Ő több, mint vallásos pótlék, vallásos istenélmény, több mint az ünnep maga. Akkor József és Mária megtért és visszamentek Jeruzsálembe. Két nappal az ünnep után tehát ismét a városban voltak, amit fáradságot nem ismerve átfésülve keresték Jézust. de csak a harmadik nap találtak rá.

Ez a húsvéti harmadnap ellentétje, rossz harmadik nap és erőteljesen figyelmeztet. Mert hiszen eltelnék a mi életünk napjai is, egész életünk nem több, mint egy hosszú fáradságos ünnep, de utána úgy kijózanodni, hogy elvesztettük Jézust, nincs ennél rosszabb a nap alatt.

Harmadnap ott találták meg, ahova elsőnek kellett volna elmenniük. Az ember sokhelyen keresi istent, körbeszaladja a nagy világot a piramisoktól kezdve az legutolsó szenthelyekig, kelettől nyugatig és északról délig, de legutoljára hagyja a városa, vagy a faluja öreg kopott templomát és lehet, hogy az lesz az a jászól, ahonnan az Úr csendesesen rá mosolyog.

Hívjuk segítségül az Urat, hogy találjon itt meg minket és találja meg azokat is, akiket eddigi utunk során elvesztettünk. Találtassuk meg magunkat örök Üdvözítőnkkel, hogy ne múljon úgy el az életünk, ahogy a József és Mária ünnepe múlt el, amikor elvesztették Jézust.

Milyen Jézusunk van? Olyan, élő Urunk van, aki megszólít, felelősségre von, számonkér, ostort ragad a bűneink felett, beszél hozzánk, tanít, vagy olyan, aki elveszett, hallgat é nincs befolyással az életükre? Kel-e nekünk egy olyan Jézus, aki a szemünkbe néz és megkérdi tőled és tőlem, hogy miért a félelem és pánik, miért az üresség, miért a tátongó hiány? Hát nem tudjuk és nem ismerjük a mi Istenünk és Atyánk akaratát? Valahányszor így reánk kérdez az Úr, rájövünk, hogy tudjuk az Isten akaratát, csak hitetlenül hátat fordítottunk neki. Többé hát ne tegyük!

Könyörögjünk, hogy a ránk találó Jézussal menjünk az előttünk álló zarándokútra! Ámen.